

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123551088/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Hvordan har Aage det saa?

— Han ligger.

— Nu har jeg min Salighed hørt det med! Sommerdage! Og saa sidder min Svigerinde naturligvis og giver ham varme Klude paa Brystet ovenikøbet. Og synger Salmer.

Saa kørte de; ud af Stationsskyggen, ud paa den solbede Landevej.

— Nu maa De ikke gaa hen og gøre os Frøken Poulsen tosset, naar De nu bliver hos os i nogen Tid.

Jørgen lo tørt og tvungent. Altsaa der var Damer paa Gaarden! Han blev med ét saa usikker. Det havde han aldeles ikke tænkt paa. Han var overrumplet. Alt det, han havde siddet i Kupeen og lavet sammen om ensom Stilhed og menneskefjærnt Markliv, slap ham ud af Hænderne, og hele hans Ferieplan, som han den sidste Uge havde drømt omigen og omigen hver Dag. Han følte sig fremmed. Markerne laa omkring ham, tæt ved og langt borte, i farveløs Solbrand; al Ting var visket ud i Flimmer og Gnitren.

— For ellers lærer hun sgu ingen Ting.

— Lærer?

— Ja Husholdning naturligvis.

— Naa saadan.

Jørgen syntes ikke rigtig om denne Dyr læge; hans Stemme var saa støjende, og saa talte han saa klodset om Frøken Poulsen. Og hende kunde Jørgen ikke faa sine Tanker fra; de havde flokket sig om hende i samme Nu, de slap Ferie drømmene; og de holdt saa ivrigt fast, ligesaa søngstelige de var. En Dame. Det stod uklart for ham, som om noget, han længe havde gaaet og længtes efter, pludselig havde grebet ham. Og han følte sig paa én Gang kuet og nysgærrig. Hun maatte gjerne skyde op af Landevejen med det samme, og alligevel ønskede han Gaarden et Stykke borte endnu.

Vognen skumplede og stødte. De kørte paa Markvej; Jørgen